

הג הזג

נראית האפשרות של ירידה בחוף פלרמו לכל אנשי הצוות — זאת נודע היום לקרש. האניה תיכנס לנמל פלרמו ביום הששי בשעה 08.00, למטרת הצטיידות בדלק ובמזון. כתום שמונה שעות ענינה, תרים האניה את ענניה ותצא בכיוון לנמל הבא, דרך ג'יברלטר. כל העבדקנים, מגדלי הוקן ומספחי הפלומות למיניהם, לא יורשו בשום פנים לרדת לחופשת חוף בפלרמו, כל עוד לא יגישו מיד עם פרסוט ידיעה זו. בקשות לגידול זקן (קרש, 22.11.56)

ה התרגשות הראשונה חלפה. חיי האניה נכנסו לשיגרה. שלושה סימנים היו לכך: זקנים, קרחת והקאות. כל אישיים המעריך את עצמו מתחיל לגדל זקן עם ההסלגה. היו רבים שקפצו על הזדמנות זו פשוט כדי להיפטר מגילוח. אולם כל מי שלא הספיק לגדל, עד פלרמו, זקן הראוי לייצג את המדינה, נצטווה לגלחו. כתום המסע נשאר רק ששה בעלי זקנים.

כל עכבר ים אמיתי יודע כי אין מול טוב יותר להפלגה נעימה מאשר קרקפת חשופה. לפיכך החלה מיד עם ההפלגה עונת גז הגולגולות. למעשה היה ספר באניה, אלא שהוא לא טרח להודיע על כך לאיש. לכן נפל תפקיד הגז בחלקו של הבוסטן, סמל ראשון משה. בוסטן הוא הבוס של כל עבודות הסיפון באניה. הוא אחראי על חלוקת העבודה ועל ביצועה, ואימתו מוטלת על כל המתבטלים והמתחילים. אדם עלול להקיף את נשמתו החוצה, אולם אם יהיה זה בשעות העבודה, הוא חייב להמשיך לעבוד. הבוסטן כבר מקפיד על כך, עבודת הגז נעשתה על גבי כסא בירכתיים. בעזרת מכונת תספורת ישנה וחורקת, פילט הבוסטן שביל קרח באמצע הגולגולות, ממנו פיצל את עבודת הגילוח לכל העברים. תוך ימים מספר היו כ-40% מאנשי האניה חשופי קרקפות.

אולם יותר משהיו מספרה, שימשו הירכתיים לתפקיד אחר. מאחר שחלק זה של האניה הוא יציב ביותר, והתנודות כמעט ואינן מורגשות בו כשהים שקט, שימשה רחבת הירכתיים מרבץ קבוע לכל האנשים שהיחסים בין הים לקיבתם לא היו תקינים. בשעות העבודה, כאמור, הם היו מקיאים את נשמתם החוצה וממשיכים לעבוד. אולם בשעות הפנאי אפשר היה לראותם שרועים ברחבת הירכתיים, או יושבים שם מורכני ראש, כאילו היו באבל. שום דבר לא עניין אותם. לא ארוחות ולא בידור. שום פיתוי שבעולם לא יכול היה להניח אותם משם.

הם היו חתני השמחה האמיתיים כאשר, ביום הששי בערב, ניצצו אורותיה של פלרמו הסיציליאנית, וריח היבשה והיציבות הגיע אליהם.

החורים באו מטריאסט

ה חוק הבינלאומי קובע כי אסור לאנית מלחמה להיכנס לנמל זה, אלא בבוקר. משום כך נאלצה מבטח להאיש את קצב מכונותיה ולהסתובב מחוץ לנמל, עד לשעות הבוקר.

בשעה 8.00 הגיע הנווט המקומי, ועל התורן הונף דגל מרובע בצבעים אדום ולבן — דגל הפילוט. הנווט לחץ את יד הקפיטן וניצב לידו על הגשר, כשהוא גותן הוראות לדברים, המעבירים אותן לחדר ההגה ולמכונות. מבטח נכנסה לנמל ונקשרה לרציף. השהיה בפלרמו היתה צריכה להיות קצרה מאוד, רק שמונה שעות. ננקטו כל אמצעי הזהירות. האנשים — שירדו בבגדים אזרחיים — קיבלו הוראה חמורה לא לשלוח מכתבים מהתוף, לא לשוחח עם איש על עניני האניה.

רשימת היורדים לחוף הוכנה מראש. כל אנשי האניה, פרט לקצינים, חולקו לקבוצות. חלוקה אחת לפי צדדים: חצי שמאלי וחצי ימני של האניה. ווספה גם חלוקה לשלושה שלישים, לפי צבעים. שלישי מאנשי האניה היו צבע ירוק, שלישי אדום ושלישי לבן. הירידה בפלרמו נקבעה לפי צדדים. הזמן היה קצר. האנשים רצו עם שעון ביד.

לסמל סטלין, סמל הטבחים בן ה-24 של מבטח, יליד טריאסט שבאיטליה, חיכתה ההפתעה הגדולה ביותר. על החוף המתינן לו אמו ואחיו. הם באו במכונית פיאט קטנה, לכל אורך הדרך מטריאסט עד קצה סיציליה, כדי לפגוש את בנם. רב-החובל ערך להם ארוחה חגיגית.

הצינור המקובל פתום

ע ל הרציף של נמל פלרמו עמדה קבוצת מלחים גדולה, כשהיא מנהלת ויכוח חריף. בכיסם היו תעודות חופש לארבע שעות, הון של שני דולרים ותעשרות קופסאות אנדל, המהות כסף עובר לסוחר בכל נמל איטלקי. הויכוח היה נטוש על בעיית הביולוי, הרחיקים הציעו, כמובן, פורקן נפשי ואילו הנשואים הכריזו על גאמנותם הקדושה לנשות חיקיהם, הציעו לקנות מזכרות ולאכול ספאגטי.

בינתיים חולפים רגעים יקרים מפז. בקולותיהם של הרחוקים נגד הנשואים, כשהרסי"ר ירחמיאל והרברט החובש נמנעים, התקבלה ההצעה הראשונה. וכשהראש שקט, אפשר קצת לסייר ברחובות העיר. רחובות ארוכים, רחבים ונקיים. פסלים, אנדרטות ומוזיאונים. בנייני-פאר, בארים וחלונות ראוה קורצים. וממולם, סמטאות עלובות ומוזהמות, כבסים צואים המגשרים בין טורי בתים מטים לנפול. ריחות מתקתקים של דגים מלוחים, כבושים, ספאגטי ומי-שופכין, זאת היא פלרמו.

בשעות הערב המוקדמות חזרו אחרוני המלחים. האניה עמדה להפליג אולם האניה לא זוהה. הגורם העיקרי שגזר את גורל האניה להישאר רתוקה לרציף שש שעות נוספות, היה צינור הדלק של סוכני שג.

קבלת הדלק במבטח החלה רק בשבע בערב, בגלל תקלה בתדלוק אנית סוחר. כעבור שתיים, נפסקה פתאום הזרימה אל מיכלי האניה. במשך שתיים התנהלו ויכוחים סוערים בין אנשי המכונה לאיטלקים בקשר לסיבת הפסקת הזרם. רק לפני חצות, נשלח סגן-משנה אלחנן אל תנתת הדלק, כדי לברר מה בעצם קרה. התברר כי המעטפה הפנימית של הצינור נקרעה וסתמה את מעבר הדלק.

שתיים אחרי חצות, ושש שעות אחרי הומן שנקבע מראש, ניתקה מבטח את עצמה מן הרציף ויצאה להמשך דרכה, כשהמפקד ממשש גם בתפקיד הנווט. המשמרות תפסו את מקומותיהם. אלה שהיו חופשיים, החליטו בניניהם את חוויות הביקור הקצר.

דב גוטסמן, איש חיל ההספקה, ויתר על כל המזכרות ושאר תענוגות פלרמו, השקיע את כל כספו בקניית מטריה שחורה. איש לא התמלא על כך. הסיבה: גוטסמן, הנמנה בין הלקוחות הקבועים של רחבת הירכתיים, המקיאים את נשמתם, דאג כנראה לקורת גג לימות הגשמים.

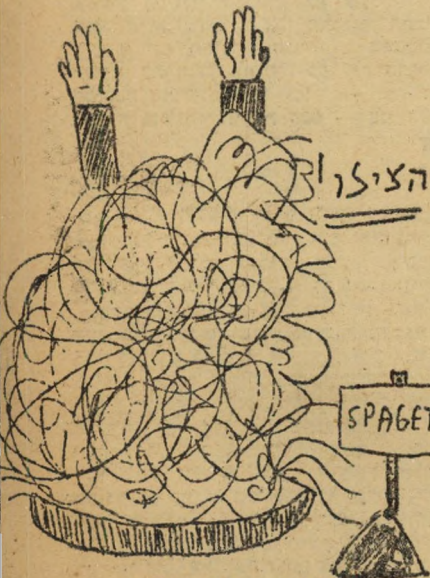
פליאה גדולה עורר דחקא סמל רוברט כחול העינים, שפרידתו הנסערת ברציף גמל חיפה נשארה חרוטה בלבבות כולם. רוברט לא שכח חלילה את נערתו; הוא חזר

מדריייוצוג

מקיא את נשמתו

ארוחה כפאלרמו

הוא
עם האלה
מעשן

בחירת העם